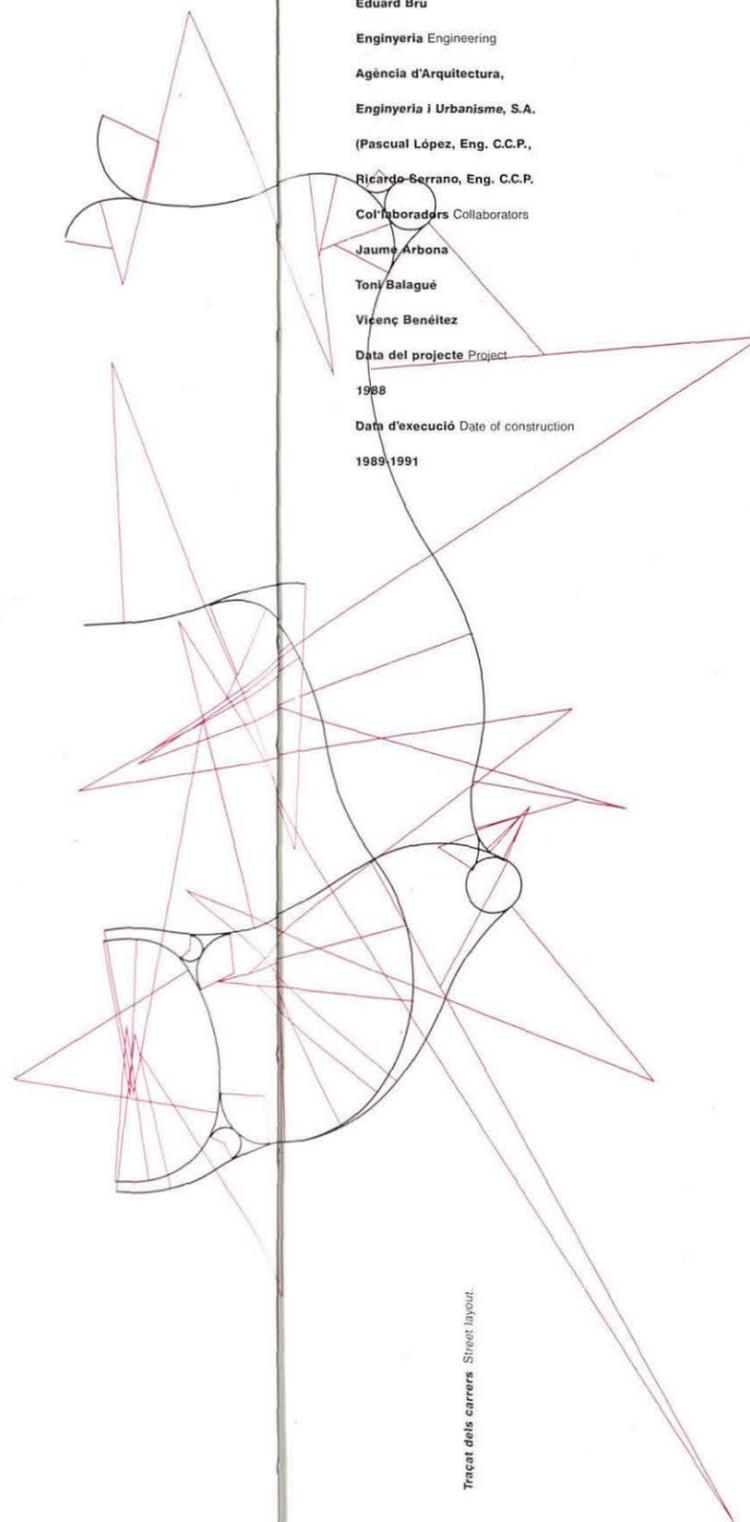

Geometria dels carrers. Geometry of the streets.

Traçat dels carrers. Street layout.

Emplaçament Site plan

Barcelona

Arquitecte Architect

Eduard Bru

Enginyeria Engineering

Agència d'Arquitectura,

Enginyeria i Urbanisme, S.A.

(Pascual López, Eng. C.C.P.,

Ricardo Serrano, Eng. C.C.P.

Col·laboradors Collaborators

Jaume Arbona

Toni Balagué

Vicenç Benítez

Data del projecte Project

1988

Data d'execució Date of construction

1989-1991

Pla per a la Vall d'Hebron, Barcelona L'ús general del sector, previst per l'Ajuntament de Barcelona, és el de parc i equipament esportiu. Les zones verdes i les esportives s'alternaran i formaran un entramat. Els usos esportius seran: camp d'hoquei sobre herba; àrees per a la competició olímpica de tir a l'arc, transformables en dos camps de futbol i jardins; piscina coberta, transformable en piscina amb solàrium a l'estiu; pavelló per a la final olímpica de voleibol, transformable després en tres pistes de barri cobertes; complex de frontons; camp de rugbi; club de tennis, adequat per a les competicions olímpiques.

L'escenari del projecte és el punt de trobada entre el pla inclinat de la ciutat (4% de pendent) i els contraforts de la serralada pre-litoral (serra de Collserola).

El projecte intenta establir acords entre el final de la muntanya i l'avançada de la ciutat. Aquests acords passen per les relacions proposades entre topografia i traçats urbans, entre el que es considera natural i l'artificial.

El pla director vol considerar de nou les possibilitats d'ordre i racionalitat que pot oferir una trama. Organitzada aquí per tres traces geomètriques, una unitat dimensional comuna, i diverses formalitzacions auxiliars.

1. El primer propòsit és establir una directriu que comparteixi traces essencials amb el marc geogràfic: es tracta del sentit ortogonal a la línia de màxim pendent del sector corresponent de Collserola, seguit també de diverses preexistències, com el passeig de la Vall d'Hebron (tram del segon cinturó de la ciutat que limita el sector al N-O.).

2. La segona traça és imposada i arbitrària. Correspon a l'orientació N-S, estrictament obligatòria per als espais oberts de competició olímpica.

Amb aquestes dues geometries es delimiten plataformes successivament dedicades a parc i esports. Es poden entendre com un gran tapís que alterna superfícies rectangulars d'usos contrastats, o també, i simultàniament, com a recintes triangulars, tensats entre les dues direccions de la trama.

3. Una última operació geomètrica organitza la dimensió vertical de la implantació: resulta de considerar el desnivell que salva -entre un i altre extrem de l'àrea- el pla inclinat litoral en introduir-se entre els monticles (70 m.) i dividir-lo pel nombre de plataformes de joc i jardí. La separació resultant entre aquestes façanes és, doncs, de 3,50 m., equivalent a 1/3 de l'alçària de la façana de les cotxeres del metro.

4. La distància entre els pilars de façana de les mateixes cotxeres, 7,75 m., és la unitat dimensional bàsica de tot el sector.

5. Malgrat que el projecte cerca treballar amb allò que el lloc ofereix, com ho fa la primera direccionalitat proposada o les relacions entre pendent i plataformes, no es pretén disfressar les distàncies entre realitat donada i projecte. Diverses peces menors —rampes, escales, miradors, accesos puntuals— es formalitzen lluny de geometries rectilínies, com a masses disperses i modelades per les tensions entre natura i artifici.

Els carrers no poden seguir les mateixes geometries.

Tots ells han de partir de fets preexistents: les disposicions del P.G.M., la boca nord del túnel, els *roundabouts*, les propietats que romanen, els darrers dits de Collserola, les mateixes cotxeres del metro. No poden aspirar a dominar l'edificació que ha de venir després.

Són fluids asfàltics que es vessen entre les geometries rectilínies. De vegades es detenen i omplen els intersticis geogràfics. Fan meandres i deltes que són places i llocs d'estada i contemplació.

Plan for the Vall d'Hebron, Barcelona The city Hall of Barcelona has designated the site to be used as a park and sports complex.

The sports facilities will be: A hockey pitch. Areas for Olympic archery competitions, transformable into two football pitches and gardens. Covered swimming-pool, transformable into a swimming-pool with solarium in the summer. Pavilion for the Olympics volleyball final, transformable subsequently into three covered courts for the district. A pelota complex. A rugby pitch. A tennis club suitable for Olympic competitions.

The project site is bound on the one hand by the inclined plane (4 %) of the city and, on the other, by the foothills of the pre-littoral mountain range, (Serra de Collserola).

The project sets out to reach an agreement between the edge of the mountain range and the advance of the city, an agreement dependent upon the proposed relationships between the topography and the urban networks, that is, between what is considered natural and what is artificial.

The plan sets out to reconsider the possibilities of order and rationality offered by an urban network, here arranged in three geometrical layouts, a common dimensional unity, and several auxiliary constructions.

1. The initial proposal is to establish a directrix that would combine essential built sections with the geographical framework: this consists of the orthogonal layout where the slope is greatest, corresponding to the Collserola range, followed by a set of already existing structures, such as the Vall d'Hebron Avenue (a section of the city's second ring road which borders the sector to the N.W.).

2. The second layout is imposed and arbitrary, corresponding to the N.S. orientation which is strictly compulsory for the open Olympic competition areas.

With these two geometries, platforms are defined which alternately contain parks and sports areas. They can be understood as a great carpet that alternates rectangular surfaces of contrasting uses, or else and simultaneously, as triangular precincts stretched between the two directions of the built network.

3. A final geometrical operation arranges the vertical dimension of the new construction: this results from considering the slope it covers —between both ends of the area—, the sloping littoral plane as it penetrates the hillocks (70 m.) and dividing it by the number of games and park platforms. They thus become separated by a distance of 3.5 M., which is one third of the height of the metro depot façade.

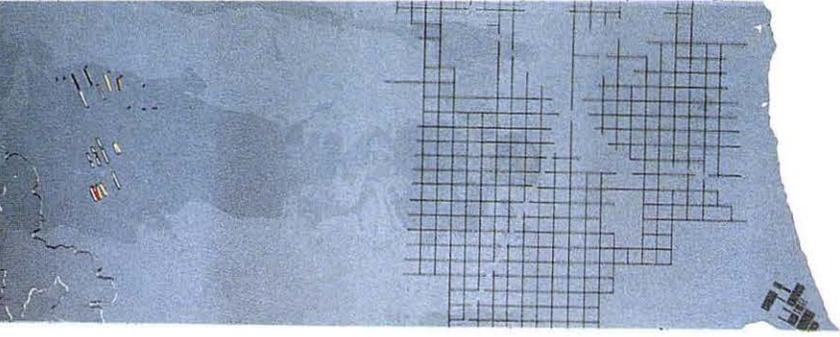
4. The distance between the façade pillars of the depot (7.75 m.) is the basic dimensional unit for the whole sector.

5. Although the project sets out to work with the elements the site offers —as in the case of the initial directional layout or the relationships between slope and platforms—, no attempt will be made to disguise the distance existing between given reality and project. A number of minor pieces —ramps, stairways, belvederes, specific access points— will be of a far from rectilinear geometry, like objects scattered and moulded by the tensions between nature and artifice.

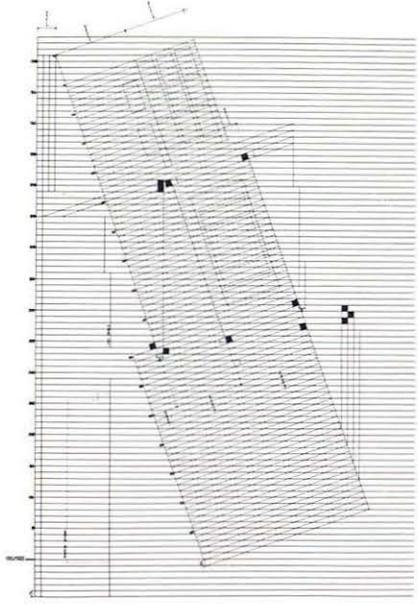
The streets cannot follow the same geometries, all of them having to conform to pre-existing elements: the layout of the P.G.M., the northern mouth of the tunnel, the roundabouts, the remaining properties, the jutting spurs of Collserola, the metro depot.

Therefore, they cannot aspire to dominate the buildings that will come later.

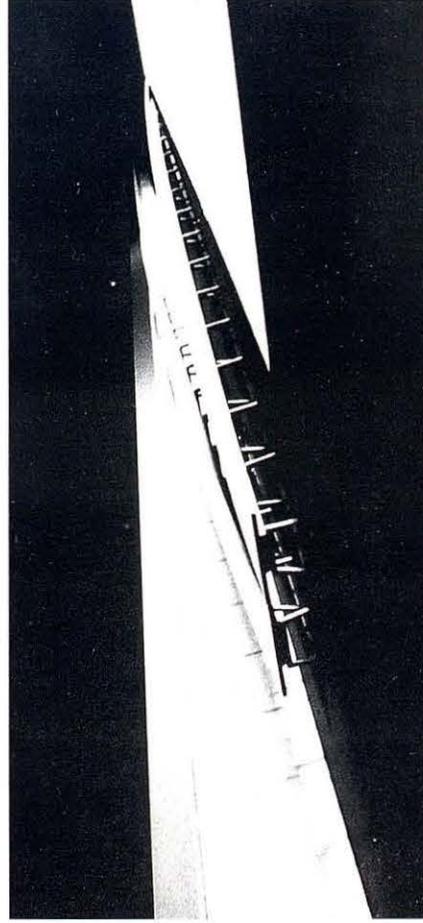
They are asphalt fluids poured between the rectilinear geometries, sometimes pausing and filling the geographical interstices. They meander and form deltas, places of rest and contemplation.

Trames de Barcelona Lines of Barcelona.

Trames géométriques Geometrical layout.

Balcons géants Giant balconies.

